

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.323 van 4 november 2013
in de zaak A. 202.872/X-14.964.**

In zake : 1. Bart GOEMANS
 2. Jan GOEMANS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bert Beelen
 kantoor houdend te 3000 Leuven
 Justus Lipsiusstraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 1000 Brussel
Wolstraat 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

Ivan DEWAELEHEYN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bergé en Justin Simenon
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 december 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 3 oktober 2011 van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport waarbij het beroep wordt verworpen van het college van burgemeester en schepenen van de stad Landen tegen het besluit van 14 september 2006 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant om aan I. Dewaelheyns en M.-C. Berghs een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor het regulariseren en verbouwen

van een bestaand handelspand op een perceel aan de Grote Steenweg te Landen, kadastraal bekend sectie A, nr. 183/e.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 1 maart 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 juni 2013.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bert Van Herreweghe, die loco advocaat Bert Beelen verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jan Bergé, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 30 december 1996 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Landen een bouwvergunning aan tussenkomende partij en M.-C. Berghs (Aqua & Garden Products) voor “het bouwen van een winkel met magazijn en woning” op een perceel gelegen aan de Grote Steenweg te Landen, kadastraal bekend sectie A, nr. 183/e. Volgens de vergunning “wordt een gabarit voorgesteld dat vergelijkbaar is met de gekoppelde woning”, zijnde de rechtsaanpalende woning waarvan de verzoekers de huidige eigenaar zijn, in opvolging van G. Goemans en M. Santermans, hun ouders.

Het perceel is overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 vastgestelde gewestplan Tienen-Landen gelegen in woongebied met landelijk karakter. Het is niet gelegen binnen de grenzen van een bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan, noch behoort het tot een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Op 28 februari 1997 wordt een proces-verbaal opgesteld vanwege werken “welke niet conform de goedgekeurde bouwvergunning, afgegeven door het college van burgemeester en schepenen dd. 30 december 1996, werden uitgevoerd”. Onder meer wordt daarin vastgesteld dat de nok van het gebouw plusminus 0,5 m hoger komt dan de schouw van de rechterbuur.

4. Nadat eerder een eerste en tweede regularisatieaanvraag finaal werden verworpen, wordt bij besluit van 17 mei 2005 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening ook een derde regularisatieaanvraag verworpen. Wel wordt in het besluit overwogen:

“dat de schouw van de rechterbuurwoning dient te worden verhoogd door de aanvrager zodat er geen hinder kan veroorzaakt worden; dat het

terras ter hoogte van de zolderverdieping niet mag worden uitgevoerd; dat de voorgestelde houten schuttingen worden vervangen door groene hagen; dat de opening tussen bewust gebouw en de rechter buurwoning wordt afgewerkt volgens de regels der kunst; dat het gevelmetselwerk wordt uitgevoerd in roodbruin genuanceerde baksteen en de blinde gevels worden afgewerkt met platte dakpannen of een ander materiaal in overeenstemming met de gebruikte gevelmaterialen; dat al deze hierboven vermelde zaken echter een grondige wijziging ten opzichte van de huidige plannen impliceren, zodat ze het voorwerp dienen uit te maken van een nieuwe aanvraag”.

5. Op 25 november 2005 wordt een nieuwe regularisatiepoging ondernomen en een bouwvergunningsaanvraag ingediend voor de “regularisatie bestaand handelspand + verbouwing”.

Tijdens het openbaar onderzoek wordt door de rechtsvoorgangers van de verzoekers een bezwaarschrift ingediend, waarin zij onder andere doen gelden dat de regularisatie van het hoofdgebouw, wat de dakconstructie betreft, stedenbouwkundig niet aanvaardbaar is omdat er nog steeds een te afwijkend gabarit ten opzichte van de rechtsaanpalende woning blijft, en het karakter en de welstand van het gebouw al te zeer in conflict blijven met de aanpalende bebouwing en omgeving.

De aanvraag wordt op 21 maart 2006 door het college van burgemeester en schepenen geweigerd.

Op 14 september 2006 willigt de deputatie het beroep van tussenkomende partij tegen de weigeringsbeslissing in. De deputatie motiveert onder meer:

“De schouw van de burens is voorgesteld om te worden verhoogd. Het terras op de zolderverdieping werd weggelaten. De houten schuttingen zijn voorgesteld als te vervangen door groene hagen. De voorwaarde tot afwerking volgens de regels der kunst is geen element dat op plannen kan worden weergegeven en betreft ook een burgerrechtelijke aangelegenheid. Op de legende bij het gevelplan is een roodbruine genuanceerde gevelsteen opgenomen. Op de wachtgevel is een bekleding met rode leien voorzien. Aldus werd volledig voldaan aan alle eerder [in het ministerieel besluit van 17 mei 2005] gestelde voorwaarden”.

Tegen die beslissing wordt door het college van burgemeester en schepenen van de stad Landen administratief beroep ingesteld bij de Vlaamse minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening.

Het beroep wordt op 23 april 2007 door de minister verworpen.

6. Op verzoek van de rechtsvoorgangers van de verzoekers vernietigt de Raad van State bij arrest nr. 208.159 van 15 oktober 2010 het ministerieel besluit van 23 april 2007. De Raad overweegt onder andere dat uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij zich, in het bijzonder voor wat het gabarit van het ontworpen gebouw betreft, heeft beperkt tot het verwijzen naar “de wisselende bouwhoogtes en variërende dakvolumes in de nabije omgeving”, zonder evenwel concreet rekening te houden met het gabarit, en met name de dakhelling en de nokhoogte van de aanpalende woning van de verzoekers, die een onderdeel vormt van de ordening van de onmiddellijke omgeving waaraan de stedenbouwkundige aanvraag dient te worden getoetst. Die motivering wordt, gelet op de toepasselijke beginselen en in het licht van de beslissingen en de argumentatie in de voorafgaande administratieve vergunningsprocedure, niet afdoende genoemd.

7. Bij besluit van 3 oktober 2011 verwerpt de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport het beroep van het college van burgemeester en schepenen opnieuw. Gemotiveerd wordt onder meer wat volgt:

“Overwegende dat bij de afweging tot het toekennen van een vergunning het aangevraagde verenigbaar dient te zijn met een goede ruimtelijke ordening, overeenkomstig artikel 4.3.1, §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; dat de overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld overeenkomstig artikel 4.3.1, §2 van voornoemde codex; dat de voor de aanvraag relevante beschouwingen als volgt kunnen worden samengevat:

- 1° Betrokken woning is gesitueerd in een woongebied met landelijk karakter dat zich in kruisvorm situeert langs de Grote Baan en de Brouwerijstraat en het kleine gehucht Eliksem omvat. Betrokken gebouw is tevens gesitueerd in de nabijheid van het centrum van Eliksem.

- 2° De bebouwing in de kern bestaat vooral uit gekoppelde en rijwoningen, voorzien van één of twee bouwlagen afgewerkt met een zadeldak. Tevens zijn de gebouwen ingeplant op een verspringende voorbouwlijn. Het gabariet van deze woningen vertoont hierdoor een verspringend karakter. Verder van het centrum komen overwegend vrijstaande woningen voor, voorzien van zadel-, schild- en zelfs platte daken. Uit fotomateriaal blijkt dat in de nabije omgeving er een diverse vormtaal en materiaalgebruik werd aangewend (zie recente vrijstaande woning bekleed met metalen afwerking aan de overzijde van het gebouw in kwestie).
- 3° Er is een bouwvrije zijstrook, gaande van 5,20 m aan de straatzijde tot 5,91 m aan de tuinkant, gerealiseerd. Deze inrichting houdt een waarborg in dat deze bouwvrije strook meer openheid zal bieden dan een traditionele bouwvrije strook die in het midden meestal wordt gehalveerd door een hoge haag of een scherm. De gereduceerde bouwvrije strook gaande van 5,20 m tot 5,91 m in plaats van de oorspronkelijk vergunde 6,00 m is stedenbouwkundig verantwoord en zal de plaatselijke aanleg niet in het gedrang brengen.
- 4° De opening tussen bewust gebouw en de rechter buurwoning werd afgewerkt volgens de regels der kunst. Het gevelmetselwerk werd uitgevoerd in roodbruin genuanceerde baksteen. De blinde gevels werden nog niet afgewerkt met platte dakpannen en de verhoging van de schouw van de rechterbuurwoning, zoals werd overeengekomen, is nog niet gerealiseerd gezien de rechterbuur geen toelating verleent om deze werken uit te voeren.
- 5° De totale nokhoogte werd 60 cm hoger uitgevoerd dan oorspronkelijk was vergund. In de oorspronkelijke vergunning was de nok op 1,85 m boven deze van de buurwoning voorzien.
- 6° Het geheel past binnen de bestaande omgeving en brengt de plaatselijke ordening niet in het gedrang. De hoogte van de kroonlijst en van de nok is aanvaardbaar in deze heterogene omgeving. De beperkte blinde gevel die boven het dak van de burens uitsteekt zal na afwerking met platte dakpannen het straatbeeld niet [...] schaden”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de verzoekers

8. Een eerste middel is afgeleid “uit de schending van artikel 4.3.1, § 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, artikel 2 en 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur; [d]oordat het door de bestreden beslissing vergunde gebouw niet verenigbaar is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is aan de hand van concrete, correcte, feitelijke en afdoende motieven”.

In de eerste plaats wordt toegelicht dat de bestreden beslissing het verschil in nokhoogte met de oorspronkelijke nokhoogte van 1,85 m beoordeelt op basis van foutieve gegevens: het verschil bedraagt niet 60 cm, maar 67 cm.

Ten tweede stelt de bestreden beslissing enkel dat het gebouw past binnen de bestaande omgeving, maar wordt geen enkel vergelijkingspunt vermeld. Een dergelijk groot verschil in bouwhoogte tussen twee aan elkaar gebouwde woningen doet zich in de onmiddellijke omgeving nergens voor.

Ten derde ging de overheid ervan uit dat de opening tussen het gebouw waarop de bestreden beslissing betrekking heeft en de woning van de verzoekers, werd gedicht. Dit stemt niet overeen met de correcte feitelijke situatie.

Ten slotte gaat de bestreden beslissing uit van “een volledig verkeerde premisse, namelijk dat er een definitieve overeenkomst zou zijn tussen de vorige eigenaars van de woning van verzoekers en de heer en mevrouw Dewaelheyns-Berghs omtrent de verhoging van de schouw van verzoekende partij”.

9. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie voegen de verzoekers daar aan toe dat de foutieve feitelijke gegevens expliciet vermeld werden bij de argumenten die essentieel waren om tot de bestreden beslissing te komen en dat de heterogene aard van de omgeving geen vrijgeleide inhoudt om in eender welke bebouwing te voorzien.

Beoordeling

10. Zoals *sub* nr. 7 gezien, luidt één van de “relevante beschouwingen”, op grond waarvan de bestreden beslissing de overeenstemming van het aangevraagde met een goede ruimtelijke ordening heeft beoordeeld:

“5° De totale nokhoogte werd 60 cm hoger uitgevoerd dan oorspronkelijk was vergund. In de oorspronkelijke vergunning was de nok op 1,85 m boven deze van de buurwoning voorzien”.

De verzoekers kunnen er niet van overtuigen dat dit onjuist is.

Ten onrechte beweren zij dat de gerechtsdeurwaarder op 8 december 2011 vaststelde “dat het verschil in nokhoogte tussen de oorspronkelijke vergunning van 1,85 m niet 60 cm, doch wel 67 cm bedraagt”. Blijkens het 8 december 2011 gedateerde proces-verbaal van vaststelling heeft de gerechtsdeurwaarder alleen vastgesteld dat een “door verzoekers opgeroepen dakwerker” hem een “schets na opmeting van de situatie ter plaatse” overhandigde om in het proces-verbaal te worden opgenomen.

Het blijkt te gaan om een wel zeer rudimentaire schets op een blad papier, zonder hoofding, ondertekend door ene Bert Herckens die “verklaart in eer en geweten v.d. firma B.V.B.A. REFIT”.

De vaststellingen van de gerechtsdeurwaarder zijn onvoldoende om te doen aannemen dat het verschil in nokhoogte is beoordeeld geworden “op basis van foutieve gegevens”.

11. De tweede grief van het eerste middel viseert de volgende beschouwing:

“Het geheel past binnen de bestaande omgeving en brengt de plaatselijke ordening niet in het gedrang. De hoogte van de kroonlijst en van de nok is aanvaardbaar in deze heterogene omgeving. De beperkte blinde gevel die boven het dak van de burens uitsteekt zal na afwerking met platte dakpannen het straatbeeld niet [...] schaden”.

Die beschouwing moet worden gelezen in samenhang met een eerdere waarin wordt uiteengezet dat de bebouwing in de kern vooral bestaat uit gekoppelde en rijwoningen, met één of twee bouwlagen afgewerkt met een zadeldak, dat het gabarit van de gebouwen een verspringend karakter vertoont doordat ze zijn ingeplant op een verspringende voorbouwlijn, dat verder van het centrum overwegend vrijstaande woningen voorkomen, met zadel-, schild- en zelfs platte daken, en dat uit fotomateriaal blijkt dat er in de nabije omgeving een diverse vormtaal en materiaalgebruik werden aangewend.

Het bewuste fotomateriaal omvat bijna dertig foto's.

In hun grief gaan de verzoekers noch op het een noch op het ander in. Maken zij weliswaar duidelijk het niet eens te zijn met de beoordeling in de bestreden beslissing, dit volstaat geenszins om aan te nemen dat de verwerende partij onvoldoende of onjuist geïnformeerd zou zijn geweest over de bestaande omgeving, noch dat zij de grenzen van haar appreciatievrijheid te buiten zou zijn gegaan door, gelet op de concrete toedracht van de zaak, te hebben geoordeeld dat “[h]et geheel past binnen de bestaande omgeving en [...] de plaatselijke ordening niet in het gedrang [brengt].”

12. Een derde grief is gericht tegen de volgende beschouwing in de bestreden beslissing:

“De opening tussen bewust gebouw en de rechter buurwoning werd afgewerkt volgens de regels der kunst”.

Die overweging stemt volgens de verzoekers niet overeen met de correcte feitelijke situatie doordat de opening “nog steeds niet is gedicht”.

Niet zonder pertinentie antwoordt de tussenkomende partij daarop dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de opening “gedicht” is.

De verzoekers blijken hieraan voorbij te gaan. Zij lezen meer in de passus dan erin staat.

13. Een vierde grief betwist de beschouwing, in de aangevochten beslissing, dat “de verhoging van de schouw van de rechterbuurwoning, zoals werd overeengekomen, [...] nog niet gerealiseerd [is] gezien de rechterbuur geen toelating verleent om deze werken uit te voeren”. Volgens de verzoekers is er geen overeenkomst; zij verwijzen daartoe naar hun stuk 8, behelzende twee processen-verbaal van de vrederechter van het kanton Landen-Zoutleeuw, respectievelijk van 20 oktober 2004 en 19 januari 2005.

Luidens het eerste, een proces-verbaal van minnelijke schikking, komen, enerzijds, M. Santermans, rechtsvoorgangster van de verzoekers, en, anderzijds, I. Dewaelheyns en M.-C. Berghs “tot het volgend akkoord: tweede comparanten zullen op hun kosten de schouw op de woning van eerste comparante volgens de regels van de kunst laten verhogen, tot minstens een halve meter hoger dan de nok van hun eigen handelspand”.

Het feit dat dit akkoord pas uitgevoerd kan worden nadat de echtgenoot van M. Santermans zijn schriftelijke toestemming met het akkoord zal hebben meegedeeld, wat niet gebeurd is, spreekt niet het bestaan van de overeenkomst, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, tegen.

Ook het feit dat de betrokken werken “slechts gelden als voorlopige oplossing in afwachting van de definitieve afhandeling van de strafprocedure die tegen dhr. Dewaelheyns lopende is wegens overtredingen van de Stedenbouwwet bij de bouw van zijn handelspand”, doet dat niet. Het blijkt niet dat de strafprocedure ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing definitief was afgehandeld. Dat was ze zelfs ten tijde van de terechtzitting bij de Raad van State nog niet.

In zoverre op 20 oktober 2004 tevens werd afgesproken dat de werken door aannemer Logist zouden worden uitgevoerd, blijkt daarover later een geschil te zijn gerezen waaromtrent de vrederechter op 19 januari 2005 moest vaststellen dat er geen minnelijke schikking tot stand kon komen. Als zodanig laat dit dispuut over de aannemer die de werken moet uitvoeren evenwel niet de

conclusie toe dat het foutief was om in de bestreden beslissing te gewagen van een overeenkomst over, specifiek, “de verhoging van de schouw”.

14. Het eerste middel wordt in al zijn onderdelen verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de verzoekers

15. De verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan “van artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid en artikel 4 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstantie en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure, vermeld in artikel 8 van het decreet van 18 juli betreffende integraal waterbeleid; [d]oordat in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is omtrent de verenigbaarheid van de vergunningsplichtige activiteit met het watersysteem”.

Uiteengezet wordt dat de bestreden beslissing niets zegt over het feit dat het betrokken perceel gelegen is in een van nature overstroombaar gebied, overstroombaar door oppervlakkig afspoelend exces-hemelwater.

16. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie herhalen de verzoekers dat verwerende partij geen rekening ermee gehouden heeft dat het betrokken perceel gelegen is in een van nature overstroombaar gebied.

Beoordeling

17. Overeenkomstig artikel 8, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 juli 2003 ‘betreffende het integraal waterbeleid’ draagt de overheid die moet beslissen over een vergunning er zorg voor dat geen schadelijk effect op het

milieu voortvloeiend uit een verandering van de toestand van watersystemen, ontstaat of dat het schadelijk effect zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.

Tevens moet, gelet op het artikel 8, § 2, tweede lid, van voornoemd decreet de beslissing die de overheid neemt, worden gemotiveerd, waarbij in elk geval rekening wordt gehouden met de relevante doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid.

Blijkens artikel 3, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2006 ‘tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstantie en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure bij de watertoets, vermeld in artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid’, zoals die bepaling ten tijde van de bestreden beslissing luidde, wordt de watertoets omtrent een vergunningsaanvraag die betrekking heeft op het oprichten van een constructie uitgevoerd aan de hand van het beoordelingsschema vastgesteld in bijlage I. De kaarten waarnaar de beoordelingsschema’s verwijzen, zijn vastgesteld in bijlage IX tot XV.

Artikel 4, § 1, van het besluit, zoals het toentertijd luidde, schrijft voor:

“§ 1. Met behoud van de toepassing van de andere reglementaire bepalingen die ter zake van toepassing zijn, moet de motivering van de beslissing over een vergunningsaanvraag voor de toepassing van de watertoets een duidelijk aangegeven onderdeel bevatten, de waterparagraaf genoemd, waarbij, eventueel rekening houdend met het wateradvies, een uitspraak wordt gedaan over:

- 1° de verenigbaarheid van de vergunningsplichtige activiteit met het watersysteem;
- 2° in voorkomend geval, de voorwaarden en maatregelen om het schadelijke effect dat kan ontstaan als gevolg van de vergunningsplichtige activiteit, te voorkomen, te verminderen, te herstellen, of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie

- van het hemelwater of de vermindering van de ruimte voor het watersysteem, te compenseren;
- 3° een toetsing van de beoordeling van de vergunningsplichtige activiteit en de opgelegde voorwaarden en maatregelen aan de doelstellingen, bepaald in artikel 5 van het decreet.”

18. De dezen bevat de aangevochten beslissing de volgende waterparagraaf:

“Overwegende dat overeenkomstig artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid – Belgisch Staatsblad 14 november 2003 – het ontwerp onderworpen dient te worden aan de watertoets; dat het voorliggende project geen omvangrijke oppervlakte heeft en niet ligt in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat het schadelijk effect voor de plaatselijke waterhuishouding beperkt is; dat enkel door de toename van de verharde oppervlakte de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt wordt; dat dit wordt gecompenseerd door de plaatsing van een hemelwaterput, overeenkomstig de normen vastgelegd in de geldende provinciale stedenbouwkundige verordening.”

19. In het middel, zoals het in het verzoekschrift is geadstrueerd, wordt niet aangevoerd dat de verwerende partij de watertoets in strijd met het voormelde artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering niet heeft uitgevoerd aan de hand van de daarin bedoelde beoordelingsschema's en kaarten. Zelfs nog nadat de tussenkomende partij expliciet opmerkte dat voor de toetsing alleen de kaarten die bij het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2006 gevoegd zijn, uitsluitel kunnen verschaffen en dat de bestreden beslissing overeenkomstig die beoordelingsschema's gemotiveerd is, beweren de verzoekers dat niet.

Voorts wordt de beoordeling die in de waterparagraaf tot uitdrukking wordt gebracht, in het verzoekschrift niet als zodanig betwist. Meer in het bijzonder betwisten de verzoekers niet dat het aangevraagde project inderdaad geen omvangrijke oppervlakte heeft, noch dat het schadelijk effect voor de plaatselijke waterhuishouding beperkt is tot de verminderde infiltratie van het hemelwater in de bodem, noch dat dit schadelijk effect gecompenseerd wordt door de plaatsing van een hemelwaterput.

Ook geven de verzoekers in hun verzoekschrift met geen woord te kennen welke andere “relevante” doelstellingen en beginselen bepaald in artikel 5 van het decreet van 18 juli 2003 ‘betreffende het integraal waterbeleid’, de verwerende partij bij haar beoordeling van de verenigbaarheid van de aangevraagde vergunning met het watersysteem had moeten betrekken, naast de aspecten die zij in de waterparagraaf ter sprake brengt en die inzonderheid verband houden met het beheer van het hemelwater.

20. Zoals initieel aangevoerd, is het middel ertoe beperkt te doen gelden dat de waterparagraaf niets vermeldt over het feit dat het betrokken perceel gelegen is in een van nature overstroombaar gebied, overstroombaar door oppervlakkig afspoelend exces-hemelwater.

Anders dan de verzoekers menen, volgt daar in de voormelde omstandigheden niet *ipso facto* uit dat de formelemotiveringsverplichting die de in het middel aangevoerde bepalingen opleggen, geschonden zou zijn. De door de verwerende partij uitgebrachte en *sub* 18 weergegeven watertoets is van die aard dat de verzoekers voldoende in de gelegenheid moeten worden geacht om er inhoudelijk kritiek op uit te oefenen.

21. De verzoekers kunnen er niet van overtuigen dat “de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is omtrent de verenigbaarheid van de vergunningsplichtige activiteit met het watersysteem”. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier november 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust